



Радослав Колев

Момичето от Вондел парк

Живея сам в тази огромна мрачна къща, в която стаите преливат в безкрайни коридори, а коридорите в стаи. Тук е пусто и самотно, светлината бяга и се крие в ъглите, зад пердетата или тежките старинни мебели и понякога наднична плахо, плахо като наказано дете. Понякога късно през нощта в съня си чувам детски плач. Когато се събудя някъде далеч, далеч продължава да ехти тихо хлипане; аз запалвам свещта (в къща, голама като тази непрекъснато има проблеми с електроинсталацията) и кръстосвам като сонмамбул в мрака, сред безкрайните коридори и огромните стаи, да търся източника, но след всяка следваща моя стъпка детския плач затихва и се губи, накрая съвсем изчезва.

Не винаги е било така. Преди тук имаше и други стъпки. Стъпки на меки боси ходила по килимите – на едно красиво създание, което имах честта да наричам моя съпруга, песен и весел мелодичен смях, който се носеше от стая в стая и караше светлината да излиза от най-тъмните ъгълчета и дупки, и да танцува заедно с него.

Жена ми почина при раждането. Тя беше болна, много болна, а красотата ѝ не можа да победи болестта. Бебенцето беше малко, толкова мъничко, имах чувството, че ако го докосна ще се разпадне – умря няколко часа след нея. Разрешиха ми да го взема навън за да прекараме заедно последните му часове, така и направих. То сякаш се губеше в прегръдката ми. Излязохме вън от стерилните помещения на болницата, лъхащи на фермелин и освежители.

Навън беше слънчево и хубаво. Влязохме в парка онзи ден, имаше парк и малко езеро в близост. Аз заставах до езерото с малкото крехко създание в ръцете си, което един ден трябваше да се превърне в красива принцеса. Устичката беше полуотворена за да поема малки хапки въздух и може би тихия шепот на езерото, очичките бяха затворени, но знаех, че ако ги отвори ще са сини – сини като на тези майка му, сини като езерото, над чийто покой бдеше един мъж с умиращото си дете. Чувах как сърчицето тепти слабо, слабо, слушах го дълг, докато накрая взе да чезне – все по-тихо и по-тихо – туп-туп, туп-туп, туп...

Как можеш да живееш все още на това място? – каза Боби – Ще се побъркаш, човече!

Беше горещ летен или може би есенен ден, началото на септември – това е месецът, който изпраща лятото с приятелско ръкостискане и бавно съблича шарената си премяна, готвейки се да се отдаде на есента. Седяхме в просторната гостна. Той пиеше чай, а слънцето, надничашо през големия прозорец, сякаш се напрягаше да изцеди и последните останали искрици живот и да угасне.

Тук е толкова тихо. – казваше Боби – Тихо и тъжно.

Защо не дойдеш при мен за известно време. Ще бъдем едно голямо щастливо семейство; докато ти потръгнат нещата, докато...

Гласът му някак се губеше. Или не точно губеше – думите се прескачаха една друга, гонеха се с кикот, прикривайки зад последните капки лятна омара скрития смисъл.

Когато приближих до прозореца видях момичето за пръв път. Къщата ми гледа към Вондел Парк, едно красиво местенце, където с жена ми обичахме да прекарваме съботните вечери. По това време – късния следобед – пъркът като че ли е пуст. Дърветата са все още в зелени дрехи, но ако се вгледаш отблизо в листата на някои от тях ще видиш пожълтели ръбчета. Тук-там се мярка някоя жива душа. Старица с малко бяло кученце, колкото бяло, толкова и рошаво, колоездач или млад мъж, наред всекидневния си джогинг.

Момичето седеше на една от пейките и сякаш гледаше насам, но като се загледах, разбрах, че не гледа насам. Погледът му просто се рееше. Беше много млада – може би на 17. Беше с дънки и светлосиньо потниче, през което прозираха малки стегнати гърди, дългите ѝ къдрави коси се дилеха по раменете.

Тогава се помислих, че е много красива. По-красива от много красиви неща, които съм виждал, може би най-красива от красивите неща, които съм виждал.

Изглеждаше тъжна. Не виждах оттук, но бях сигурен, че очите и са сини и студени като кристал.

С мен ли си човече? – изникна отнякъде гласът на Боби; аз се обърнах, бавно подреждайки думите в главата си.

Като че ли да... – отговорих и седнах до него.

Докато пиех своя чай, погледът ми често клонеше към перваза на прозореца, напрягайки се да го прескочи или поне да проникне през него за да я зърна поне още веднъж.

Когато изпратих Боби, се застоях дълго пред вратата, загледан в парка и празната пейка. Момичето си беше отишло.

През нощта отново ме събуди детския плач, но бързо-бързо се стопи, щом понечих да стана.

На следващия ден, прибирайки се рано от работа, се размотах из кухнята, приготвяйки си шейк от ягоди и сметана. Обичам ягоди и сметана. Обичам тихото жужене на миксера и начина, по който белотата върте и кърваочервената заря се смесват и сливат в едно.

Краката ми сами ме отведоха до големия прозорец в гостната,

очите ми сами я потърсиха.

Тя беше там. Очите ѝ тъжно зареяни нанякъде, лекият вятър нежно галещ косите ѝ. Защо беше сама? Красивите момичета обикновено са в парка с приятелите си, а бяха ли сами непременно се намираше някой бегач, чешит или просто минувач да ги заговори. Нея просто я подминаваха сякаш не беше там.

Стоях дълго пред прозореца неподвижен, не помръдваше и тя.

По някое време излязох, а силното слънце жегна очите ми и ги присвих. Поразходих се из парка, накрая краката ми сами ме поведоха към нея.

Мога ли да седна?

Тя сякаш излезе от унеса, в който беше изпаднала и ме погледна с тъжните си сини очи. Да, те наистина бяха сини. Толкова сини, че се губих в тях като удавник, а когато краката ми отмаяха, седнах до нея.

Дълго седяхме заедно напред тишината в парка, сякаш дори чуруликането на птичките беше изчезнало...

Често ли идваш в парка? – попитах.

Тя ме погледна с прекрасните си сини очи, тънките ѝ устни сякаш за момент се присвиха за отговор, но моментът отмина и тя отново се зарея в пространството.

Аз живея ето там. – посочих къщата – огромна и мрачна с прозорци вместо очи – тя сякаш заплашително гледаше към нас. – Може би си ме виждала... някой път...

Тя отново се обърна към мен. Не каза нищо, но беше толкова красива, че аз бях щастлив просто да бъда там с нея, да усещам уханието ѝ на пролетни цветя, да гледам сините ѝ студени очи и играта на есенния вятър с красивите ѝ къдрици. Да наблюдавам нежното ѝ още детско тяло в дънки и синьо потниче и разцъфващата в него женственост, издавана от всяка извивка, всяка фибра от него.

Постояхме така още дълго време. Накрая станах и казах.

Аз ще тръгвам сега. Имам да чертая едни проекти.

Тя внезапно ме стрелна с поглед, сякаш за да ме възпре, но отново не каза нищо.

Ти си много красива. – прошепнах – Мисля, че дойдох просто за да ти го кажа.

Докато се отдалечавах, хвърлих поглед назад. Тя ме гледаше с тъга, по-голяма и от преди.

През нощта се събудих от детския плач. Беше по-силен от всякога и на гласъци – на моменти ехтеше в ушите, на моменти заглъхваше... Скорих от леглото и хукнах без дори да запала свещ (електрическата инсталация отново се беше скапала). Тичах по тъмните коридори и през тъмните стаи, следвайки плача, но сякаш той следваше мен, слизах долу в тъмните килери, където нощта беше дори още по-плътна и черна поради липсата на бледата лунна светлина, качвах се и най-горе на тавана, където същата тази светлина бе превърнала всичко в призрачна синя приказка. Белите дантелени пердета по прозорците, сега сини, се вееха на вятъра, само че вятър просто липсваше, плачът, преминаващ от време на време в тихо хлипане, сега се бе засилил и сякаш идваше от всички страни... През цялото време, тичайки през тъмнината, препъвайки се в неясни черни предмети и блъскайки се в невидими стени, аз крещях: „Каж ми къде си! Каж ми къде си и аз ще дойда... Просто ми кажи къде си...“

Моля те. Просто ми кажи къде си...

На следващия ден нарочно се прибрах по-рано от работа. Стоях с часове пред прозореца, загледан в парка и празната скамейка. Тя не беше там и не дойде този ден. А как исках да я видя!

Вечерта бавно се изтърколи в полуздрач, а после тихо и на пръсти бе дошла и ми бе оказала честта на присъствието си една потайна и нежна гостенка – нощта.

Отблясъците на огнените пламъци в камината хвърляха златисто сияние върху кубчетата лед, които се гонеха и блъскаха едно в друго, всеки път когато разклащах чашата. Така и заспах в креслото, дълбоко-дълбоко, необезпокояван от гласовете на къщата – скърцането или детския плач.

Обичам да се прибирам от работа пеша в горещи следобеди, но този път по средата на пътя ме свари дъжда, той бързо ме принуди да си взема такси. Когато стигнахме къщата, изхвърчах от колата, за да се скрия по-бързо; дъждът междувременно бе станал проливен. На входа спрях и се обърнах.

Тя беше там, на същата пейка, брулена от дъжда, който се изливаше върху ѝ като водопад. Бе облечена по същия начин, със светлосиньото си потниче и дънките. Косата ѝ се бе превърнала в мокри кичури, а през мокротото потниче се открояваха гърдите ѝ и ясно се очертаваха малките зърна – тя просто седеше там, обвила с ръце тялото си, и мръзнеше.

Бързо отключих и нахълтах в къщата. В нетърпението си разрушах целия огромен масивен гардероб докато намеря чадър. После

изхвърчах навън. Обувките ми шляпаха в малките локвички, образувани от дъжда.

Седнах до нея на пейката и я покрих с чадъра.

За Бога от колко време седиш тук?

Тя ме погледна, а от мократа и коса се стичаха вадички, които се плъзгаха по сините ѝ очии по бузите, сякаш плачеше. Зъбките ѝ звучно тракаха. Тънките ѝ устни се присвиха за миг, сякаш щеше да се усмихне.

Виж, не трябва да стоиш тук, под дъжда. – казах безпомощно. Имах чувството, че няма сила на света, която да я помръдне от пейката, да направи каквото и да е – да се усмихне, да се ядоса или просто да каже нещо. – Трябва да дойдеш с мен, моля те!

Това ефирно създание ме гледа още известно време със студените си сини очи, после стана просто ей така и тръгна с мен. Продължаваше да е обвила с ръце тялото си треперейки, а зъбите ѝ продължаваха да тракат, но се движеше с такава грация сякаш не ходеше, а плуваше сред локвите, осяели парка като малки езерца.

Когато влязохме в къщата, тя изпървом се оглеждаше на всички страни като уплашено зайче, после любопитството взе връх и очичките ѝ зашариха из най-потайните кътчета и ъгли.

Аз стоях пред нея, чувствайки се малко не на място, после казах:

Ако ми кажеш телефона на родителите си, бихме могли... Или на някой близък...

Тя като че ли изобщо не ме чу. Очичките ѝ продължаваха да кръсотсват навсякъде, беше прехапала устни любопитно, а малки бистри вадички вода се стичаха от цялото ѝ тяло по килима.

Добре. – казах – Ела сега с мен. После ще измислим как да се свържем с вашите.

Въведох я в просторната светла баня. Тя започна да се оглежда в голямото огледало любопитно.

Трябва да ти изсуша дрехите. – казах – Би могла ъ-ъ-ъ да се съблечеш... – запънах се – Искам да кажа, като преди това заключиш разбира се, ъ-ъ-ъ, това е ключалката – вратата се заключва ... в случай, че се притесняваш, че аз...

Ох, съвсем се заплетох. После си събрах мислите.

Добре, виж сега. Аз ще те чакам отвън. Ти се съблечи, изкъпи се и облечи една от хавлиите ето там. После ще се погрижим за дрехите ти.

Когато излязох не чук прищракване. Това май означаваше, че ми има доверие. След малко се чу песента на струята на душа.

Качих се горе за да се преоблека. Когато се върнах тя ме чакаше пред банята. Беше облякла бялата мека хавлия, която бе принадлежала на жена ми, косата ѝ продължаваше да е на мокри кичури.

Не видя ли сешуара?

Тя ме гледаше с широко отворени очи.

Добре ела с мен.

Отново в банята застанахме пред огледалото и започнах да суша красивата ѝ коса. Потиснах неустоймото си желание да прокарам ръка по меките къдрици.

После я заведох в кухнята. Тя седна на масата.

Сигурно си гладна.

Направих ѝ сандвич. Тя го запрати по стената. Когато ѝ предложих купичка ягоди, тя започна да лапа лакомо, след малко цялата ѝ уста беше омацана в лепкаво пурпурно червено. Подадох ѝ салфетка.

След малко се връщам.

Погрижих се за дрехите, а когато се върнах в кухнята я нямаше. Заварих я в гостната, заспала на една страна като малко прекрасно ангелче на големия диван.

Трябва да се обадим на вашите – казах, като че ли повече на себе си, след това взех решение и я завих с едно одеало. Напалих огън в камината.

Качих се в моята стая и веднага заспах дълбоко. Това беше най-спокойния и сладък сън, който бях имал от много, много отдавна.

На сутринта тя бе изчезнала. Търсих я навсякъде, във всички стаи, в парка, но тя просто се бе изпарила безследно като утринна роса.

Не я видях още няколко дена, през които непрестанно мислех за нея, после дойде събота. Събота е денят преди неделя и има свойството да бъде празен и ужасно тъжен понякога, а друг път, само веднъж, да бъде най-щастливия ден в живота.

Някъде долу се извъня. Едно звучно динг-донг.

Втурнах се като луд по стълбите, рискувайки да падна и да си счупя врата, но когато отворих вратата там бе просто Боби.

По някое време, наред разговора, станах и отидох при прозореца. Тя беше отново там.

Тя се върна. – възкликнах по-щастлив от щастieto – Виж само колко е красива.

Боби незабелязано се бе приближил и бе поставил ръка на рамото ми. Когато се обърнах към него ме гледаше прекалено втрещено.

Виждаш ли я – момичето на пейката.

Той помълча известно време после промълви някак съчувствено:

Там няма никой, човече.

Как не я ли виждаш! – почти изкрещях – Там на пейката!

Кажи ми, че се шегувах с мен човече – прошепна той – Кажи ми че просто се шегувах. Там няма никой.

Абсолютно никой.

Никой...

В такъв случай – промълвих тъжно – може би наистина се шегувам.

Когато Боби си тръгна, аз тичешком се отправих към парка. Слънцето прежуряше някъде високо горе и обливаше с лъчисто сияние парка. Коленичих пред нея в прахта и я погледнах в тъжните сини очи. Поех ръчичките си в своите.

Разбрах, защо хората не те виждат.

Тя силно, до болка, ме стисна с малките си ръчички.

Защо ме излъга. Знаеш ли колко те обичам? – шептах – Още от първия път, когато те видях. Обичам те толкова много, а ти дори не съществувах.

Сега тя вече ме стискаше с всички сили, толкова силно, но аз не усещах болката. От окоето и се отрони една малка чиста сълза. Само една.

Спри! Моля те, спри! – понечих да стана, но тя продължаваше да стиска ръцете ми. Изскубнах се и забързах към къщи, препъвайки се като насън.

На следващия ден съжалих. Какво значение имаше, дори и да не беше истинска. Когато стискаше ръцете ми вчера, допирът ѝ беше толкова истински. Бях сигурен, че няма да я видя повече.

Тя беше изчезнала. Не я виждах през следващите дни колкото и рано да се прибирах от работа, накрая просто спрях да ходя, стоях по цял ден през прозореца или обикалях парка. Сега той беше пуст, по пуст от всякога. Вече не го огласяше детски смях, нито песента на птичките, само тихия осезаем шепот на настъпващата есен. Не можех да се храня и не можех да спя, а заспах ли ходех насън и се събуждах потен, бродейки сред лабиринтите на къщата. Детския плач нощем бе станал по силен от всякога. Всъщност аз не знаех кога е ден и кога нощ, колко е часът и колко би трябвало да бъде – дори не дърпах пердетата – живеех в постоянен мрак.

Един ден се осъзнах и отново тръгнах на работа. Същата нощ се събудих късно, много късно от звънеца, който прозвуча като звън на сребърни звънчета и се разнесе из цялата къща като тъжна песен. Динг-



донг. Само веднъж.

Когато отворих вратата тя беше там – красиво видение в нощта, сякаш част от сън.

Намери стаята ми сякаш винаги е знаела къде е и седна на леглото. Коленичих пред нея.

Мога ли, ... мога ли да те целуна... – прошепнах.

Тя сама допря устните си до моите и много скоро те се сляха в едно. Бавно съблякох потничето – тънката материя се плъзгаше по нежната ѝ кожа, леко, като шепот.

Станах и загасих лампата. Пред очите ми се откри най-красивото нещо, което бях виждал някога. Луната, надничаша плахо през прозореца, бе обляла част от стаята и част от онова прекрасно ефирно създание, създадено сякаш от светлината ѝ на границата между нощта и утрото. Тя ме гледаше с прекрасните си сини очи.

Приближих и я прегърнах. Целунах я нежно, много нежно първо по устните, после по двете малки зърна на гърдите последователно. Тя се отпусна в обятията ми.

Любихме се цяла нощ или по-голямата част от нощта, а на сутринта тя бе изчезнала, този път завинаги. Лежах дълго онази сутрин щастлив, по-щастлив от всякога. Какво значение имаше, че след това щеше да се върне тъгата, фактът, че щастието е величина с начало и край, не константа.

Дълго след това все се оглеждах за нея или стоях дълго пред прозореца. Нощем до-късно не заспивах, очаквайки мелодичното динг-донг или поне детския плач, но той бе изчезнал заедно с нея.

В голямата мрачна връща отново се върнаха сенките и полуждрача, а във Вондел Пърк възцарува есента.

Една сутрин преди работа влязох в банята да си взема душ. Когато привърших и застанах пред огледалото, горещата пара, стелеща се навсякъде като мъгла започна бавно да разкрива една по една буквите, изписани на стъклото с малки нежни пръстчета:

ТИ ДОРИ НЕ СЪЩЕСТВУВАШ

КРАЙ

© Радослав Колев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/705>]